

Copyrighted Material

NAVY SEAL CHRIS KYLE

WITH SCOTT MCEWEN AND JIM DEFELICE

AMERICAN SNIPER

THE AUTOBIOGRAPHY OF THE
MOST LETHAL SNIPER
IN U.S. MILITARY HISTORY

Copyrighted Material

Amerikai mesterlövész

*Az amerikai hadtörténet leghalálosabb
mesterlövészének életrajza*

Chris Kyle
Scott McEwen és Jim DeFelice

Ajánlás

A feleségemnek, Tayának ajánlom ezt a könyvet, és a srácainak, amiért kitartanak velem. Kösz, hogy még mindig itt vagytok, amikor hazaérek.

Szeretném a SEAL testvéreim, Marc és Ryan emlékére is ajánlani, a hazánk iránti bátor szolgálatukért és nem múló barátságukért. Életem végéig érezni fogom halálukat.

A szerző megjegyzése

A könyvben történő események igazak, a legjobb emlékezetemből felidézve. A Védelmi Minisztérium, köztük a Haditengerészet magas rangú állománya, átnézte a szöveget pontosság és kényes anyag tekintetében. Habár engedélyezték a könyv kiadását, ez nem jelenti azt, hogy tetszett nekik minden, amit olvastak. De ez az én történetem, nem az övék. A párbeszédet emlékezetből rekonstruáltuk, ami azt jelenti, hogy talán nem szóról-szóra úgy hangoztak el. De a mondandó lényege pontos.

Bizalmas információt nem használtunk fel a könyv elkészítésekor. A Pentagon Biztonsági Felülvizsgáló Hivatala és a Haditengerészet bizonyos változtatásokat kért biztonsági okokból. Ezeket a kéréseket mind figyelembe vettük.

Sokan azok közül, akikkel szolgáltam, ma is aktív szolgálatot ellátó SEAL-ek. Mások különböző minőségben dolgoznak a kormánynak, védve a hazánkat. A hazánk ellenségei valamennyiüket ellenségnek tekinthetik, ahogy engem. Ezért a teljes személyazonosságukat nem adtam ki ebben a könyvben. Ők tudják, kik ők, és remélem, tudják, hogy a hálám az övék.

Előszó

Gonosz a szátkeresztben

2003. március vége. Az iraki Naszírja területén

A mesterlövészpuska céltávcsövébe néztem, az apró iraki város útját pásztázva. Negyvenöt méterre egy nő nyitotta ki egy kis ház ajtaját, és kilépett a gyerekével.

Az utca különben kihalt volt. A helyi irakiak bementek, a többségük félt. Néhány kíváncsi lélek lesett ki függönyök mögül, várva. Hallották a közeledő amerikai egység dübörgését. A tengerészgyalogosok özönlöttek az úton, északra menetelve, hogy felszabadítsák az országot Szaddam Huszein alól.

Az én dolgom volt oltalmazni őket. A szakaszom korábban a nap folyamán szállta meg az épületet, állásba lopózva, hogy „átfigyelés”-t biztosítson – megakadályozni, hogy az ellenség leszállásból támadjon a tengerészgyalogosokra, ahogy azok bejönnek.

Nem tűnt túl nehéz feladatnak – ha valaminek, hát annak örültem, hogy a tengerészgyalogosok az én oldalamon álltak. Láttam a fegy-

vereik erejét és nem szerettem volna ellenük harcolni. Az iraki hadseregnek semmi esélye nem volt. És igazából úgy tűnt, már kiürítették a körzetet.

A háború durván két héttel korábban kezdődött. A szakaszom, a Hármas SEAL Csapat „Charlie” (később „Cadillac”) szakasza segített megindítani március 20-a kora reggelén. A Fao-félszigeten landoltunk és biztosítottuk az ottani olajterminált, hogy Szaddam ne gyűjthassa fel, mint ahogy az első öbölháború idején tette. Most azzal bíztak meg minket, hogy segítsük a tengerészgyalogosokat, miközben északra, Bagdad felé masíroztak.

SEAL voltam, különleges műveletekre kiképzett haditengerész kommandós. A SEAL a „SEa, Air and Land¹” rövidítése, és elég jól megfogalmazza a helyek széles választékát, ahol tevékenykedünk. Ebben az esetben mélyen a szárazföldön voltunk, sokkal mélyebben, mint ahogy a SEAL-ek hagyományosan tevékenykedtek, de ahogy a terrorizmus elleni háború folytatódott, ez megszokottá vált. Közel három évet töltöttem kiképzéssel és annak tanulásával, hogyan legyek harcos; készen álltam erre a harcra, vagy legalábbis annyira, amennyire bárki lehet.

A puská, amit fogtam, egy .300 WinMag volt, egy tolózárás, precíziós mesterlövészfegyver, ami a szakasz főaltisztemé volt. Egy ideje fedezte az utcát, és szünetre volt szüksége. Nagy bizalmat mutatott irántam, engem választva, hogy megfigyeljek neki és átvegyem a puskát. Még új fiú voltam a Csapatokban, kopasz. Még teljesen le kellett tesztelni SEAL normák szerint.

És még nem voltam kiképezve SEAL mesterlövésznek. Borzasztóan az akartam lenni, de hosszú utat kellett bejárnom. Azzal, hogy azon a reggelen nekem adta a puskát, a főaltiszt a maga módján tesztelt, hogy lássa, megvolt-e bennem az, ami kellett.

Egy régi, lepukkant épület tetején voltunk a város szélén, amilyen a tengerészgyalogosok át fognak haladni. A szél port és papí-

---

¹ Tenger, Levegő és Szárazföld

rokat fújt át a repedezett úton alattunk. A hely bűzlött, mint egy kanális – az iraki bűz volt az egyik, amit sosem szoktam meg.

– Tengerészgyalogosok jönnek – mondta a főaltisztem, ahogy az épület remegni kezdett.

– Figyelj tovább.

Belenéztem a céltávcsőbe. Az egyetlen ember, aki mozgott, a nő volt, és talán egy-két gyerek a közelben.

Figyeltem a megálló csapatainkat. Tíz fiatal, büszke, egyenruhás tengerészgyalogos szállt ki a járművekből, és gyülekezett egy gyalogos járőrözésre. Miközben az amerikaiak szerveződtek, a nő elővett valamit a ruhája alól és megrántotta.

Egy gránátot élesített. Először fel sem fogtam.

– Sárgának látszik – mondtam a főaltisztnak, leírva, mit láttam, miközben maga is figyelt. – Sárga, a test...

– Gránát van nála – mondta a főaltiszt. – Az egy kínai gránát.

– Francba.

– Lőj.

– De...

– Lőj. Kapd el a gránátot. A tengerészgyalogosok...

Haboztam. Valaki próbálta rádión hívni a tengerészgyalogosokat, de nem tudtuk elérni őket. Jöttek lefelé az utcán, a nő felé tartva.

– Lőj! – mondta a főaltiszt.

Megnyomtam az ujjammal a billentyűt. A golyó kiugrott. Lőttem. A gránát leesett. Ismét tüzeltem, miközben a gránát felrobbant.

Ez volt az első alkalom, hogy megöltem valakit, miközben mes-terlövészpuskával voltam. És az első alkalom Irakban – és az egyetlen –, hogy nem fegyveres férfit öltem meg.

Kötelességem volt löni, és nem bántam meg. A nő már halott volt. Csak gondoskodtam róla, hogy egyetlen tengerészgyalogost se vi-gyen magával.

Világos volt, hogy nem csak meg akarta ölni őket, de nem is tö-rődött senki mással a közelben, akit felrobbanthatott volna a gránát,

vagy aki meghalhatott volna a tűzharcban. A gyerekek az utcán, az emberek a házakban, talán a *saját* gyereke...

Túlságosan elvakította a gonosz, hogy gondolt volna rájuk. Csak amerikai halottakat akart, nem számít, hogyan.

A lövéseim megmentettek több amerikai, kiknek élete nyilván többet ért, mint annak a nőnek az eltorzult lelke. Tiszta lelkiismerettel állhatok Isten elé a munkámmal kapcsolatban. De igazán, mélyen gyűlölöm a gonoszt, ami abban a nőben lakozott. A mai napig gyűlölöm.

Vad, megvetésre méltó gonosz. Ezzel harcoltunk Irakban. Ezért van, hogy sokan, köztük én, „vadak”-nak hívtuk az ellenséget. Tényleg nem volt más mód annak megfogalmazására, amivel ott találkoztunk.

Az emberek állandóan megkérdezik, mennyi embert öltem meg. A bevett válaszom: „A választól kevesebb, vagy több lennék emberként?”

A szám nem fontos nekem. Csak azt kívánom, bár többet öltem volna. Nem hengegés miatt, hanem mert hiszem, hogy a világ jobb hely az amerikai életeket elvevő vadak nélkül. Mindenki, akit Irakban lelőttem, amerikaiaknak, vagy az új kormányhoz hű irakiaknak próbált ártani.

Volt egy elvégzendő munkám SEAL-ként. Öltem az ellenséget – az ellenséget, akit láttam az amerikai honfitársaim megölését tervezni minden nap. Kísértett az ellenség sikere. Kevés volt belőle, de még egyetlen amerikai élet is túl sok veszteség.

Nem foglalkozom azzal, hogy mit gondolnak rólam mások. Ez az egyik, amit felnőve leginkább csodáltam az apámban. Füttyült rá, mit gondoltak mások. Volt, aki volt. Ez az egyik olyan tulajdonság, ami a legjózanabbul tartott.

Miközben ez a könyv nyomdába került, még mindig kicsit kényelmetlenül éreztem magam a gondolattól, hogy közhírré teszem életem történetét. Először is, mindig úgy gondoltam, ha tudni aka-

rod, milyen egy SEAL élete, akkor menj, és szerezd meg a saját Szigonyodat: érdemeld ki a jelvényünket, annak szimbólumát, hogy kik vagyunk. Menj át a kiképzésünkön, hozd meg az áldozatokat, fizikailag és mentálisan. Ez az egyetlen módja, hogy megtudd.

Másodszor, ami még fontosabb: kit érdekel az életem? Nem különbözök senki mástól.

Történetesen voltam néhány elég kemény helyzetben. Azt mondták, ez érdekes. Én nem így látom. Mások arról beszéltek, hogy könyvet írnak az életemről, vagy néhány dologról, amit tettem. Ezt furcsának találom, de úgy érzem, ez az én életem, az én történetem, és szerintem én jobban papírra tudnám vetni úgy, ahogy valóban megtörtént.

Továbbá van sok ember, aki elismerést érdemel, és ha nem írom meg a történetet, talán átsiklanak rajtuk. Ez a legkevésbé sem tetszene. A fiaim jobban megérdemlik a dicséretet, mint én.

A Haditengerészet azzal tisztel meg, hogy mesterlövészként többet öltem, mint az amerikai fegyveres erők bármely más tagja a múltban vagy a jelenben. Gondolom, ez igaz. Oda-vissza átrágták, hogy mennyi a szám. Egyik héten 160 (a „hivatalos” szám az írás idején, mindent összeadva), aztán sokkal magasabb, aztán valahol a kettő között. Ha akarsz egy számot, kérdezd a Haditengerészetet – talán még meg is tudod az igazat, ha jó napon kapod el őket.

Az emberek mindig számot akarnak. Még ha a Haditengerészet meg is engedné, akkor sem adnék meg egyet. Nem rajongok a számokért. A SEAL-ek csendes harcosok, és én SEAL vagyok lelkem mélyéig. Ha az egész sztorit akarod, szerezz egy Szigonyt. Ha értékelni akarsz, kérdezz egy SEAL-t.

Ha azt akarod, amit szívesen megosztok, és talán még egy keveset abból, amit vonakodok feltárni, akkor olvass tovább.

Mindig mondtam, hogy nem én voltam a legjobb lövész, vagy akár a legjobb mesterlövész. Nem kicsinylem le az ismereteimet. Bizony, keményen dolgoztam, hogy csiszoljam őket. Meg lettem

áldva néhány kiváló instruktórral, akik sok dicséretet érdemelnek. És a fiaim – a SEAL társak és a tengerészgyalogosok, meg a Hadsereg katonái, akik mellettem harcoltak és segítettek a munkámat végezni – mind kritikus részt játszottak a sikeremben. De a nagy eredményemnek és az úgynevezett „legendám”-nak sokkal több köze van ahhoz a tényhez, hogy sokszor voltam szarban.

Más szavakkal, több lehetőségem volt, mint másoknak. Újra és újra kitelepüléseken szolgáltam még az iraki háború kitörése előttől egészen addig, míg 2009-ben ki nem szálltam. Elég szerencsés voltam, hogy közvetlenül az akcióban helyezkedtem el.

Van még egy kérdés, amit sokszor feltesznek: Nem zavar, hogy annyi embert megöltél Irakban?

A válaszom: Nem.

És komolyan gondolom. Amikor először lősz valakire, egy kicsit ideges leszel. Tényleg lelőhetem ezt a fickót? – gondolod. Ez tényleg oké? De miután megölsz az ellenséged, látod, hogy oké. *Remek*, mondod.

Újra megteszed. És újra. Megteszed, hogy az ellenség ne ölhesen meg téged vagy a honfitársaidat. Addig csinálod, amíg nem marad senki, akit megölhetsz.

Ilyen a háború.

Imádom, amit csináltam. Most is imádom. Ha mások lennének a körülmények – ha a családomnak nem kellenék –, egy szempillantás alatt visszamennék. Nem hazudok vagy túlzok, ha azt mondom, buli volt. Életem legjobb időszakom volt SEAL-nek lenni.

Az emberek próbálnak beskatulyázni kemény gyerekeknek, faszagyerekeknek, seggfejnek, mesterlövésznek, SEAL-nek és valószínűleg más olyannak, ami nem tűr nyomdafestéket. Mind igaz lehet akármikor. Végül a történetem, Irakban és utána, többről szól, mint csak emberek gyilkolásáról vagy akár a hazámért harcolásról.

Az embernek maradásáról szól. És a szeretetről ugyanúgy, mint a gyűlöletről.

Vadló betörés és a szórakozás más módjai

SZÍVÉBEN CSAK COWBOY

Minden történetnek van kezdete.

Az enyém Északközép-Texasban kezdődik. Kisvárosokban nőttem fel, ahol megtanultam a család fontosságát és az olyan hagyományos értékeket, mint a hazafiság, az önbizalom, és a családra, szomszédokra odafigyelés.

Büszkén mondhatom, hogy ma is próbálok ezen értékek szerint élni az életem. Erős az igazságérzetem. Ez lényegében fekete és fehér.

Nem látok túl sok szürkét. Szerintem fontos védeni másokat. Nem bánom a kemény munkát. Ugyanakkor szeretek szórakozni. Túl rövid az élet ahhoz, hogy ne tegyem.

Keresztény hitben nevelkedtem, és most is hívő vagyok. Ha fel kell állítanom az elsőbbséget, az Isten, Haza, Család lenne. Lenne némi vita, hogy hova essen az utolsó kettő – mostanában kezdem

azt hinni, hogy talán, bizonyos körülmények között, a Család megelőzi a Hazát. De szoros a verseny.

Mindig imádtam a fegyvereket, mindig imádtam vadászni, és szerintem azt mondhatnád, bizonyos módon mindig cowboy voltam. Azóta lovagolok, hogy járni tudok. Ma nem hívnám magam igazi cowboynak, mert régen volt, amikor egy farmon dolgoztam, és valószínűleg sokat elvesztettem abból, ami a nyergemben volt. Mégis, ha szívemben nem SEAL vagyok, akkor cowboy, vagy lennék. A gond az, hogy ebből nehéz megélni, amikor családod van.

Nem emlékszem, mikor kezdtem vadászni, de nagyon fiatalon lehetett. A családom volt egy vadászbérlete a házunktól néhány kilométerre, és minden télen vadásztunk. (Nektek, jenkik: a vadászbérllet egy birtok, ahol a tulajdonos vadászati jogot bérel egy bizonyos időtartamra; fizetsz és megkapod a jogot, hogy kimenj vadászni. Valószínűleg más intézkedések vannak ott, ahol éltek, de ez elég gyakori errefelé.) Szarvas mellett pulykára, galambra, fűrjre vadásztunk – akárminek volt idénye. A többes számon az anyámat, az apámat és az öcsémet értem, aki négy évvel fiatalabb nálam. A hétvégéket egy régi lakókocsiban töltöttük. Nem volt valami nagy, de összetartó kis család voltunk és sokat szórakoztunk.

Az apám a Southwestern Bellnek és az AT&T²-nek dolgozott – szétváltak, aztán megint összejöttek végig a karrierje alatt. Vezető volt, és ahogy előléptették, minden néhány évben költöznünk kellett. Vagyis bizonyos módon egész Texasban nőttem fel.

Bár sikeres volt, az apám utálta az állását. Igazából nem a munkát, hanem ami vele járt. A bürokráciát. Azt, hogy irodában kellett dolgoznia. *Tényleg* utálta, hogy öltönyt és nyakkendőt kellett hordania minden nap.

„Nem érdekel, mennyit keresel – szokta mondani nekem az apám. – Nem éri meg, ha nem vagy boldog.” Ez a legértékesebb

---

² Telefontársaságok

tanács, amit valaha adott nekem: Azt csináld, amit szeretnél az életben. A mai napig próbálok követni ezt a filozófiát.

Sok értelemben az apám volt a legjobb barátom felnőve, de ugyanakkor képes volt ezt jó adag apai fegyellemmel kombinálni. Volt egy vonal, és soha nem akartam azt átlépni. Megkaptam a részem a csépelésből (ti jenkik ezt elfenekelésnek hívjátok), amikor megérdemeltem, de nem mértéktelenül és soha nem haragból. Amikor az apám feldühödött, adott magának néhány percet, hogy lecsillapodjon, mielőtt kimérte a kontrollált csépelést – egy öleléssel követve.

Az öcsém azt mondja, ő meg én legtöbbször egymás torkán voltunk. Nem tudom, hogy ez igaz-e, de kivettük a részünket a tusakodásból. Fiatalabb és kisebb volt nálam, de beleadott mindent és soha nem adta fel. Kemény jellem és a mai napig az egyik legközelebbi barátom. Pokollá tettük egymás életét, de ugyanakkor sokat szórakoztunk és mindig tudtuk, hogy számíthatunk egymásra.

A középiskolánk előcsarnokában volt egy párducszobor. Volt egy hagyomány minden évben, ahol a végzősök megpróbálták az elsősöket feltenni a párducra, afféle beavatási rítusként. Az elsősök természetesen ellenálltak. Én akkor érettségiztem, amikor az öcsém elsős lett, de az első iskolai napján visszamentem, és száz dollárt ajánlottam bárkinek, aki fel tudja ültetni arra a szoborra.

Még mindig megvan az a száz dollár.

Bár sokszor keveredtem verekedésbe, többnyire nem én kezdtem. Az apám világossá tette, hogy el leszek csépelve, ha megtudja, hogy én kezdtem egy verekedést. Ennek fölötté kellett állnunk.

Az önvédelem más történet volt. Az öcsém védelme még jobb volt – ha valaki megpróbált belekötni, kifektettem. Én voltam az egyetlen, aki elcsépelhette.

Közben valahol kezdtem pártját fogni a fiatalabb srácoknak, akikbe belekötöttek. Úgy éreztem, vigyáznom kell rájuk. Ez a kötelességem lett.

Talán azért kezdődött, mert ürügyet kerestem a verekedésre anélkül, hogy bajba kerülnék. Szerintem ennél többről volt szó; szerintem az apám igazságérzete és tisztességessége nagyobb befolyással volt rám, mint azt akkor tudtam, és talán még annál is nagyobbal, mint azt felnőttként elmondhatom. De akármi is az oka, az biztos, hogy bőven adott lehetőséget csetepatéba keveredni.

A családom mélyen hitt Istenben. Az apám segédlelkész volt, az anyám pedig vasárnapi iskolában tanított. Emlékszem egy időszakra, amikor fiatal voltam, és amikor templomba mentünk minden vasárnap reggel, vasárnap éjjel és szerda este. Mégsem tartottuk magunkat túlságosan vallásosnak, csak jó embereknek, akik hisznek Istenben és részt vesznek az istentiszteleteinken. Az az igazság, hogy akkoriban nem igazán szerettem templomba járni.

Az apám keményen dolgozott. Gyanítom, hogy a vérében volt – az apja kansasi farmer volt, és azok keményen dolgoztak. Egy állás soha nem volt elég az apámnak – egy rövid ideig volt egy takarmány boltja, amikor felnőttem, és egy elég szerény méretű farmunk, ahol mind dolgoztunk, hogy fennmaradjon. Hivatalosan már nyugdíjas, de még mindig megtalálhatod egy helyi állatorvosnál dolgozva, amikor nem a kis farmján ügyel a dolgokra.

Az anyám is keményen dolgozott. Amikor az öcsém meg én elég idősek voltunk, hogy egyedül legyünk, dolgozni ment, mint tanácsadó egy fiatalokúak börtönébe. Durva meló volt egész nap nehéz kölykökkel foglalkozni, és végül továbbállt. Már ő is nyugdíjas, de továbbra is elfoglalja magát részidős munkával és az unokáival.

A gazdálkodás segített kitölteni az iskolai napjaimat. Az öcsémnek meg nekem különféle házimunkáink voltak iskola után és hétvégén: lovakat etetni és gondozni, marhákat terelni, kerítést ellenőrizni.

A marhákkal mindig gond van. Lábon rúgtak, mellbe rúgtak, és igen, ott is megrúgtak, ahova nem süt nap. De fejbe soha nem rúgtak. Az talán egyenesbe tett volna.

Felnőve bikákat és üszöket neveltem az Amerika Leendő Farmeriben (FFA³). (A hivatalos neve maga Nemzeti FFA Szervezet.) Imádtam az FFA-t, és sok időt töltöttem marhákat vakarva és bemutatva, még ha az állatokkal bánás csalódást keltő is lehetett. Mérges lettem rájuk, és a világ császáranak hittem magam. Amikor minden más kudarcot vallott, végigvágtam a hatalmas, kemény fejükön, hogy egy kis értelmet verjek beléjük. Kétszer eltörtem a kezem.

Mint mondtam, ha koponyán találtak volna, az talán egyenesbe tett volna.

Megőriztem a higgadtságomat, amikor fegyverekről volt szó, de attól még szenvedélyes voltam velük. Mint sok fiúnak, az első „fegyverem” egy Daisy pumpálós lépuska volt – minél többet pumpáltál, annál erősebben lőtt. Később volt egy széndioxidos revolverem, ami úgy nézett ki, mint a régi 1860-as Colt Pacemaker modell. Mindig is vonzódtam a vadnyugati lőfegyverekhez, és miután leszereltem a Haditengerésztől, elkezdtem gyűjteni néhány nagyon jóképű replikát. A kedvencem egy 1861-es Colt Navy revolver replika, a régi mintára gyártva.

Az első igazi puskámat hét-nyolc évesen kaptam. Egy tolózásas 30-06-os volt. Ez komoly fegyver volt – olyan „felnöttes”, hogy először félttem vele löni. Megszerettem ezt a fegyvert, de ahogy emlékszem, amire igazán vágytam, az az öcsém Marlin 30-30-asa volt. Ez alsókulcsos, cowboy stílusú volt.

Igen, ott volt a téma.

VADLÓ BETÖRÉS

Nem vagy cowboy, amíg be nem tudsz törni egy lovat. Középiskolás voltam, amikor elkezdtem tanulni; először semmit sem tudtam

---

³ Future Farmers of America

róla. Csak: *Pattanj fel rá, és lovagolj, amíg abba nem hagyja az ugrálást. Tégy meg mindent, hogy fent maradj.*

Ahogy idősödtem, sokkal többet megtanultam, de a korai tanulásom a munkával járt – vagy a lóval, mondhatni. A ló csinált valamit, én is csináltam valamit. Együtt megállapodásra jutottunk. Valószínűleg a legfontosabb tanulság a türelem volt. Nem voltam türelmes természetű ember. Lovakkal dolgozva ki kellett fejlesztenem ezt a képességet; ez végül rendkívül értékes lett, amikor mesterlövész lettem – és amikor a feleségemnek udvaroltam.

A marhákkal ellentétben soha nem találtam okot rá, hogy megüssek egy lovat. Addig lovagolni rajtuk, amíg ki nem dőlnek, persze. Rajtuk maradni, amíg rá nem jönnek, hogy ki a főnök, természetesen. De megütni egy lovat? Soha nem láttam rá elég jó okot. A lovak okosabbak a marháknál. Együttműködve dolgozhatsz egy lóval, ha elég időt és türelmet fordítasz rá.

Nem tudom pontosan, hogy volt-e tehetségem lovak betöréséhez, vagy sem, de a közelségüktől megjött az étvágyam minden cowboyos dologhoz. Így, visszanézve, nem igazán meglepő, hogy még középiskolásként részt vettem rodeó versenyeken. Sportoltam a középiskolában – baseballoztam és futballoztam –, de ezeket össze sem lehetett hasonlítani a rodeó izgalmával. Minden középiskolának megvannak a különböző klikkjei: macsók, stréberek, satöbbi. Az a banda, amivel én lógtam a „kötelesek” volt. Csizmában voltunk meg farmerben, és általában úgy néztünk ki és úgy viselkedtünk, mint a cowboyok. Nem voltam igazi köteles – nem tudtam akkoriban meglassózni egy valamire való borjút –, de ez nem akadályozott meg abban, hogy tizenhat évesen részt vegyek rodeókon.

Bikákat és lovakat kezdtem megülni egy kis helyen, ahol hús dolcsit fizettél, hogy nyeregben maradj, ameddig tudsz. Neked kellett hoznod a felszerelésed – sarkantyút, lábszárvédőt, hevederrög-zítőt. Nem volt semmi hűhó: felültél és leestél, aztán megint felültél. Fokozatosan egyre tovább maradtam fent, és végül eljutottam

arra a pontra, ahol elég önbizalmat éreztem ahhoz, hogy elmenjek néhány kis helyi rodeóra.

A bika megülése kicsit eltér a ló megzabolázásától. Előre bakolnak, de a bőrük olyan laza, hogy amikor előremennek, te nem csak előre mész, de ide-oda csúszkálsz is. És a bikák tényleg tudnak forogni. Hadd fogalmazzak így: nem könnyű a bikán maradni.

Körülbelül egy évig lovagoltam bikákat, nagy siker nélkül. Okosodva áttértem a lovakra, és végül megpróbáltam a vadló betörést. Ez az a klasszikus szám, ahol nem csak nyeregben kell maradnod nyolc másodpercig, de stílusosan és finesszel csinálva. Valamilyen okból sokkal jobban teljesítettem ebben a számban, mint a többiben, és így folytattam egy ideig, övcsatokat és nem egy flancos nyeret nyerve. Nem mintha bajnok lettem volna, ugyan, de elég jól teljesítettem ahhoz, hogy elszórjak egy kis pénzdíjat a kocsmában.

És kaptam egy kis figyelmet a nyereg nyusziktól, a grupik rodeós változataitól. Mindez jó volt. Szerettem városról városra járni, utazni, bulizni és lovagolni.

Hívd cowboy életstílusnak.

Folytattam a lovaglást, miután 1992-ben leérettségiztem, és elkezdtem járni a Tarleton Állami Egyetemre, a texasi Stephenville-be. Azoknak, akik nem tudják, a Tarletont 1899-ben alapították, és 1917-ben csatlakozott a Texas A&M University⁴ rendszerhez. Ez a harmadik legnagyobb agráregyetem az országban. Az iskola híres a kiváló farm menedzserek képzéséről, valamint az agrártudományi tanárokról.

Akkoriban érdekelt a farm menedzserré válás. De beiratkozás előtt elgondolkodtam egy kicsit a katonaságon. Az anyám apja pilóta volt a Hadsereg Légierében, és egy ideig arra gondoltam, hogy pilóta leszek. Aztán elgondolkodtam a Tengerészgyalogságon – igazi akciót akartam látni. Tetszett a harc gondolata. Hallottam

---

⁴ Texasi Agrár és Műszaki Egyetem

egy keveset a különleges műveletekről is, és arra gondoltam, hogy belépek a Felderítő Erőbe, ami a Hadtest elit különleges hadviselési egysége. De a családom, főleg Anya, azt akarta, hogy egyetemre menjek. Végül ráálltam: úgy döntöttem, előbb iskolába járok, aztán belépek a katonaságba. Fenébe is, úgy gondoltam, így még bulizhatok egy darabig, mielőtt rátérek az üzletre.

Még csináltam a rodeót, és elég jól ment. De az első egyetemi évem végén a karrierem váratlanul véget ért, amikor egy vadló átessett rajtam a karámban egy versenyen, a texasi Rendonban. A rám vigyázó srácok nem tudták kinyitni a karámot amiatt, ahogy a ló elesett, így vissza kellett húzniuk fölém. Az egyik lábam még a kengyelben volt, és a vonszolódás meg a kemény rúgások miatt elvesztettem az eszméletemet. Egy mentőhelikopterben tértem magamhoz, a kórházba repülve. Végül csavarokkal a csuklóimban, egy kifordult vállal, törött bordákkal és sebes tüdővel meg vesével végeztem.

A felépülés legrosszabb részét valószínűleg a nyavalyás csavarok jelentették. Ezek kábé 6 mm vastag, nagy csavarok voltak. Kiálltak néhány centire a csuklóim mindkét oldalán, mint Frankenstein szörnyénél. Viszkettek és furán néztek ki, de együtt tartották a kezimet.

Néhány héttel a sérülésem után úgy döntöttem, ideje felhívni egy lányt, akivel járni akartam. Nem akartam hagyni, hogy a csavarok a szórakozás útjába álljanak. Autóztunk és az egyik hosszú fémcsavar folyton hozzáért az irányjelzőhöz, miközben vezettem. Annyira felrántott, hogy végül kitéptem a bőröm közelében lévő alapjából. Nem hinném, hogy nagyon lenyűgöztem ezzel a lányt. A randi hamar véget ért.

A rodeós karrierem véget ért, de ugyanúgy folytattam a bulizást, mintha turnén lettem volna. Elég hamar végére értem a pénzemnek, és elkezdtem munkát keresni iskola után. Találtam állást egy fatelepen, mint szállító, fát és más anyagokat lerakva.

Rendesen dolgoztam, és gondolom, ez meglátszott. Egyik nap bejött egy cimbora és beszélgetni kezdett velem.

– Ismerek egy fickót, akinek van egy farmja, és egy bérest keres – mondta. – Arra gondoltam, hátha téged érdekel.

– A fenébe is – feleltem –, máris megyek.

És így béres lettem egy farmon – igazi cowboy –, habár még rendszeren iskolába jártam.

COWBOYÉLET

Elmentem dolgozni David Landrumnak a texasi Hood megyébe, és hamar rájöttem, hogy közel sem voltam olyan cowboy, mint azt gondoltam. David gondoskodott róla. Megtanított mindenre a farmon végzett munkáról, és még többről. Durva ember volt. Elmondott mindennek. Ha jól dolgoztál, egy szót sem szólt. De végül tényleg megkedveltem a fickót.

Farmon dolgozni menyei.

Kemény élet, rengeteg kemény munkával jár, és ugyanakkor mégis könnyű élet. Állandóan szabadban vagy. Többnyire csak te vagy, meg az állatok. Nem kell foglalkoznod emberekkel, vagy irodákkal, vagy bármilyen piti baromsággal. Csak végzed a dolgod.

David birtoka 4000 hektárra rúgott. Igazi farm volt, nagyon régi-módi – még egy társzekerünk is volt a tavaszi összetétel idejére.

El akarom mondani, hogy ez gyönyörű hely volt szelíd dombokkal, pár patakkal és nyílt földdel, amitől elevennek érezted magad, valahányszor ránéztél. A farm szíve egy régi ház volt, ami valószínűleg megálló – jenki nyelven „fogadó” – volt a XIX. században. Fenséges épület volt elől-hátul rácsos verandával, bent kellemes méretű szobákkal és egy nagy kandallóval, ami a lelket is melegítette, nem csak a bőrt.

Persze, mivel én béres voltam, a szállásom kissé primitívebb volt. Úgynevezett priccsházam volt, ami alig volt elég nagy egy priccs számára. Lehetett talán 1,8×3,6 méteres, és az ágyam elfoglalta a

nagyját. Fiókoknak nem volt hely – minden ruhámat, köztük az alsónadrágokat, egy rúdra kellett akasztanom.

A falak nem voltak szigeteltek. Közép-Texas elég hideg lehet télen, és még a feltekert gázkályhával és az ágyam mellett lévő villanykályhával is ruhásan aludtam. De a legrosszabb az volt benne, hogy nem volt rendes alap a padlódeszkák alatt. Folyamatos harcot vívtam mosómedvékkel és tatúkkal, amik pont az ágyam alá vackolták be magukat. Azok a mosómedvék makacsok és pimaszok voltak; vagy húszat le kellett lőnöm, mire végre vették az adást, hogy nem látom szívesen őket a házam alatt.

Elkezdtem traktorozni, búzát vetve a marháknak télen. A marhák etetésével folytattam. Végül David úgy döntött, valószínűleg megmaradok, és elkezdett nagyobb felelősségeket adni. Megemelte a béremet havi 400 dollárra.

Miután az utolsó órák véget ért délután egy-kettő körül, kimentem a farmra. Ott dolgoztam, míg le nem ment a nap, tanultam egy kicsit, aztán lefeküdtem. Reggel első dolgom volt megetetni az összes lovat, aztán iskolába mentem. A nyár volt a legjobb. Reggel öttől este kilencig lóháton voltam.

Végül én lettem a kétéves, „kivágó lovakat” trenírozva és felkészítve az aukcióra. (A kivágó lovat – kiválasztó lónak is hívják – arra nevelik, hogy segítsen a cowboyoknak „kivágni” teheneket a csordából. Ezek a munkalovak fontosak egy farmon, és egy jó ló jó pénzt érhet.)

Itt tanultam meg igazán lovakkal bánni, és sokkal türelmesebb lettem, mint előtte. Ha elveszíted a hidegvéredet egy lóval, egy életre tönkretetheted. Megtanítottam magam arra, hogy ne kapkodjak és legyek gyengéd velük.

A lovak rendkívül okosak. Gyorsan tanulnak – ha jól csinálod. Mutatsz nekik valami nagyon kicsit, aztán megállsz, és újra megmutatod. A ló nyalja az ajkát, amikor tanul. Ezt figyeltem. Jó hangulatban hagyod abba a leckét, és másnap folytatod.

Persze, eltartott egy ideig mindezt megtanulni. Ha elszúrta, a főnököm tudatta. Rögtön lehordott, hasznavehetetlen szarnak nevezett. De soha nem haragudtam meg Davidre. *Ennél jobb vagyok, és meg fogom mutatni* – gondoltam magamban.

Ez pontosan az a hozzáállás, amire szükséged van ahhoz, hogy SEAL legyél.

„NEM” A HADITENGERÉSZETTŐL

Kint a szabadban rengeteg időm és terem volt azon gondolkodni, hogy merre tartottam. A tanulást és az órákat nem nekem találták ki. Mivel a rodeó karrierem véget ért, úgy döntöttem, otthagynom az egyetemem, abbahagyom a farmerkedést, és visszatérek az eredeti tervemhez: belépek a katonaságba és katona leszek. Mivel ez volt az, amit igazán akartam, nem volt értelme várni.

És így egy nap 1996-ban elmentem a toborzókhöz, eltökélve, hogy felcsapok.

Ez a toborzó állomás olyan volt, mint egy bevásárlóközpont. A Hadsereg, a Haditengerészet, a Tengerészgyalogság és a Légierő irodái mind ott voltak egy kis sorban. Mindegyik figyelt, amikor bementél. Versenyezték egymással, és nem feltétlenül baráti versengéssel.

Először a Tengerészgyalogság ajtajához mentem, de ebédelni mentek. Ahogy fordultam, hogy megyek, a Hadsereg fickója a folyosó végéről odakiáltott:

– Hé – mondta. – Miért nem jössz ide?

Nincs okom nem menni, gondoltam. Hát mentem.

– Mi érdekel a katonaságnál? – kérdezte.

Elmondtam neki, hogy tetszik a különleges műveletek gondolata, és abból, amit a Hadsereg SF⁵-ről hallottam, úgy gondoltam, abban szeretnék szolgálni – vagyis ha belépek a Hadseregbe. (A Különle-

---

⁵ Special Forces

ges Erők, vagyis SF, egy elit egység a Hadseregben, számos különleges műveleti feladattal megbízva. A „különleges erők” kifejezést néha helytelenül használják úgy általában a különleges műveleti csapatokra, de amikor használom, a Hadsereg egységére gondolok.)

Akkoriban E-5-ösnek – őrmesternek – kellett lenned, mielőtt figyelembe vettek az SF-hez. Nem tetszett az ötlet, hogy annyit várjak, mire eljutok a jó dolgokhoz.

– Lehetnél ranger – javasolta a toborzó.

Nem tudtam túl sokat a rangerekről, de amit mondott, ez elég izgalmasnak hangzott – repülőgépekből ugrás, célpontok megrohamozása, kézfegyverek szakértőjévé válás. Kinyitotta a szemem a lehetőségekre, bár nem egészen véglegesítette az alkat.

– Gondolkodom rajta – mondtam felállva, hogy induljak.

Ahogy úton voltam kifelé, a haditengerész fickó odakiáltott a folyosóról:

– Hé, te – mondta. – Gyere ide.

Odamentem.

– Miről beszélgettetek? – kérdezte.

– Arra gondoltam, hogy az SF-hez megyek – mondtam. – De E-5-ösnek kell lenned. Ezért a rangerekről beszélgettünk.

– Á, igen? Hallottál a SEAL-ekről?

Akkoriban a SEAL-ek még viszonylag ismeretlenek voltak. Hallottam egy keveset róluk, de nem sokat tudtam. Azt hiszem, vállalt vontam.

– Miért nem jössz be? – kérdezte a tengerész. – Elmondok róluk mindent.

Azzal kezdte, hogy beszélt nekem a BUD/S⁶-ról, vagyis az Alap Víz Alatti Romboló/SEAL kiképzésről, ami a felvételi vizsga, melyen minden SEAL-nek át kell mennie. Manapság több száz könyv és film van a SEAL-ekről és a BUD/S-ról; még a Wikipédián is elég hosszú bekezdés van a kiképzésünkről. De akkoriban a BUD/S

---

⁶ Basic Underwater Demolition/SEAL

még kicsit rejtélyes volt, legalábbis számomra. Amikor hallottam, hogy milyen kemény, hogy az instruktorok hogy megdolgoztatnak, hogy az osztály alig 10%-a alkalmas folytatni, le voltam nyűgözve. Csak a kiképzés kibírásához kemény faszinak kellett lenned.

Tetszett az ilyen kihívás.

Aztán a toborzó elkezdett beszélni azokról a bevetésekről, amiket SEAL-ek és az elődeik, a UDT⁷-k hajtottak végre. (A UDT-k a Víz Alatti Romboló Csapatok tagjai voltak, békaemberek, akik felderítették az ellenséges partokat és más különleges hadviselési feladatokat teljesítettek a II. világháborútól kezdődően.) Voltak történetek a japánok által tartott partok akadályai között úszásról, és Vietnamban a vonalak mögötti borzalmas harcokról. Mind kemény dolog volt, és amikor távoztam onnan, mindenképpen SEAL akartam lenni.

Sok toborzó, különösen a jó, elég simlis, és ez sem volt kivétel. Amikor visszamentem és készültem aláírni a papírokat, közölte, hogy le kell mondanom az aláírási pénzről, ha biztosan SEAL szerződést akarok kapni.

Lemondtam.

Persze odáig volt tőle. Biztos vagyok benne, hogy a pénzről lemondásom miatt elég jó színben tűnt fel. Semmi kétség, remek karrier állt előtte, mint használt autó kereskedő.

A Haditengerészet nem tett ígéretet, hogy SEAL leszek; ki kellett érdemelnem ezt a kiváltságot. Azt viszont garantálták, hogy lesz lehetőségem megpróbálni. Részemről ez elég jó volt, mert ki volt zárva, hogy elbukjak.

Az egyetlen probléma az volt, hogy még lehetőséget sem kaptam elbukni.

A Haditengerészet kizárt, amikor az orvosim felfedte, hogy csavarok voltak a karomban a rodeó baleset óta. Próbáltam érvelni,

---

⁷ Underwater Demolition Teams

próbáltam könyörögni; semmi sem használt. Még azt is felajánlottam, hogy aláírok egy jogfeladást, mondván, soha nem teszem felelőssé a Haditengerészetet bármiért, ami a karommal történik.

Kereken visszautasítottak.

És ezzel, következtettem, vége volt a katonai pályámnak.

A HÍVÁS

A katonaság elutasításával arra összpontosítottam, hogy a farmerkedésből csináljak karriert és cowboy leszek. Mivel már volt egy jó állásom egy farmon, úgy döntöttem nem igazán van értelme az iskolában maradni. Otthagytam, habár hatvan kreditnél kevesebb kellett a diplomához.

David megduplázta a fizetésemet és nagyobb felelőségeket adott. Végül nagyobb ajánlatok elcsábítottak más farmokra, de különböző okokból folyton visszamentem David farmjára. Végül, röviddel az 1997-1998-as tél előtt megtaláltam a kiutat Coloradóba.

Látatlanul vállaltam el a munkát, ami nagy tévedésnek bizonyult. Arra gondoltam, minden időmet a texasi síkságokon töltöttem és a hegyekbe költözés üdítő változást hozhat a tájban.

De nem tudhatod: Colorado egyetlen olyan részén kaptam munkát, ami laposabb volt Texasnál. És jóval hűvösebb. Nemsokára felhívtam Davidet, és megkérdeztem, nem kell-e neki segítség.

– Gyerünk vissza – mondta.

Kezdttem csomagolni, de nem jutottam messzire. Mire végeztem a költözés előkészületeivel, telefonhívást kaptam egy haditengerészeti toborzótól.

– Még mindig szeretne SEAL lenni? – kérdezte.

– Miért?

– Kell nekünk – mondta a toborzó.

– Még csavarokkal a karomban is?

– Ne törődjön velem.

Nem törődtem. Rögtön munkához láttam az előkészületeken.

Légkalapácsozva

ÜDVÖZLET A BUD/S-ON

– *Harchoz! Száz fekvőtámasz! MOST!*

Kétszázhuszonvalahány test hasalt az aszfaltra, és kezdte nyomni. Mind gyakorlóban – álcamintás BDU⁸ – voltunk, frissen festett zöld sisakkal. Ez volt a BUD/S kiképzés kezdete. Határozottak, izgatottak és rohad idegesek voltunk.

Készültünk megtörni, és imádtuk.

Az instruktor még arra sem vette a fáradságot, hogy kijöjjön a kis távolságra álló épületben lévő irodájából. A mély, kissé szadista hangja könnyedén kihallatszott az udvarra, ahol összegyűltünk.

– *Még fekvőtámasz! Nyomjanak negyvenet! NEGY-VEEEN!*

A karjaim még nem igazán kezdtek el égni, amikor furcsa sziszegő hangot hallottam. Felpillantottam, hogy lássam, mi történik.

---

⁸ Battle Dress Uniform – harci egyenruha

A jutalmam egy adag víz volt az arcomba. Megjelent néhány másik instruktor, és tűzoltó tömlőkkel dolgoztak rajtunk.

Bárkit, aki elég hülye volt, hogy felnézzen, lelocsoltak.

Üdvözlét a BUD/S-on.

– *Kallózás! RAJTA!*

A BUD/S az Alap Víz Alatti Romboló/SEAL rövidítése, és ez a bevezető tanfolyam, melyen minden jelöltnek át kell mennie, hogy SEAL lehessen. Jelenleg a Haditengerészeti Különleges Hadviselési Központban tartják, a kaliforniai Coronadóban. A „bevez”-zel vagyis bevezetővel kezdődik, amit arra terveztek, hogy ismertesse a jelöltekkel, hogy mire lesz szükség. Három fázis követi: testnevelési foglalkozás, merülés, szárazföldi hadviselés.

Számos történet és dokumentumfilm volt az évek során a BUD/S-ről, és hogy milyen kemény. Nagyjából minden igaz, amit erről a témáról mondtak. (Vagy legalábbis többnyire igaz. A Haditengerészet és az instruktorok egy kicsit finomítottak rajta a tévés valóságshow-k és más műsorok fogyasztóinak. De még a hígított változat is elég igaz.) Lényegében az instruktorok megtörnek, aztán még egy kicsit megtörnek. Amikor ez megvan, seggbe rúgnak, és megtörik megint, ami maradt.

Veszed a lényegét.

Imádtam. Gyűlöltem, utáltam, átkoztam... de imádtam.

BÉNA ÉS BÉNÁBB

Közel egy évig tartott eljutnom erre a pontra. Beléptem a Haditengerészetbe, és 1999 februárjában jelentkeztem alapkiképzésre. Az újonckiképző tábor elég béna volt. Emlékszem, egyszer felhívtam az apámat, és azt mondtam, hogy a farmon végzett munkához képest könnyű volt. Ez nem volt jó. Azért léptem be a Haditengerészetbe, hogy SEAL legyek és kihívás elé állítsam magam. Ehelyett elhíztam és kiestem a formából.

Tudod, az újonckiképző tábort arra tervezték, hogy felkészítsenek egy hajón üldögélésre. Sokat tanítanak a Haditengerészetéről, ami remek, de én olyasmit akartam, mint a tengerészgyalogosok alapki-képzése – fizikai kihívást. Az öcsém tengerészgyalogosnak ment, és keményen, csúcs kondiban jött ki az újonckiképző táborból. Én kijöttem és valószínűleg elhasaltam volna a BUD/S-on, ha egyből odamegyek. Azóta megváltoztatták az eljárást. Most van külön BUD/S újonckiképző tábor, nagyobb hangsúllyal a formába hozá-son és tartáson.

A több mint fél éves BUD/S rendkívüli igénybevétel fizikailag és szellemileg; mint korábban említettem, a lemorzsolódási arány elérheti a 90%-ot. A BUD/S leghírhedtebb része a Pokol Hét, 132 óra tiszta gyakorlat és fizikai tevékenység. Néhány rutint megváltoztat- tak és leteszteltek az évek során, és el tudom képzelni, hogy tovább fog alakulni. A Pokol Hét nagyjából megmaradt a legtöbbit követel-ő fizikai tesztnek, és valószínűleg az egyik csúcspont – vagy mélypont, nézőpont kérdése – fog maradni. Amikor bent voltam, a Pokol Hét az Első Fázis végén volt. De erről többet később.

Szerencsére nem mentem egyből a BUD/S-ra. Előbb más kiképzésen kellett átmennem, és a BUD/S osztályok instruktorhiánya egy darabig megkímélt (sokakkal együtt) attól, hogy ócsároljanak.

A Haditengerészet szabályzatai szerint választanom kellett egy szakbeosztást (MOS⁹-t vagyis Katonai Szakbeosztást, ahogy a had-erőnemnél ismerik) arra az esetre, ha nem mennék át a BUD/S-on és nem minősítenek SEAL-nek. A hírszerzést választottam – nai- van azt hittem, olyan leszek, mint James Bond. Ne vess csak.

De a kiképzés alatt volt, hogy elkezdtem komolyabban edzeni. Három hónapot töltöttem a Haditengerészet hírszerző szakbeosztá- sa alapjainak tanulásával, és ami még fontosabb, a testem jobb formába hozásával. Csomó igazi SEAL-t láttam a bázison, és ők ösztönöztek az edzésre. Eljártam az edzőterembe, és rámentem a

---

⁹ Military Occupational Specialty

testem minden fontos részére: láb, mellkas, tricepsz, bicepsz, stb. Elkezdtem futni is hetente háromszor, napi 6-12 kilométert, minden foglalkozáson 3 kilométerrel többet.

Utáltam futni, de kezdett kialakulni a helyes gondolkodásmód: Tedd meg, bármibe is kerül.

Itt tanultam meg azt is, hogyan ússzak, vagy legalábbis hogyan ússzak jobban.

Texasnak az a része, ahonnan származom, messze van a víztől. Többek között el kellett sajátítanom az oldalúszást – létfontosságú úszásnem egy SEAL-nek.

Amikor a hírszerző iskola befejeződött, formába jöttem, de valószínűleg még nem eléggé a BUD/S-hoz. Bár akkor nem így gondoltam, szerencsém volt, hogy hiány volt instruktorokban a BUD/S-on, ami hátralékot eredményezett tanulókból. A Haditengerészet úgy döntött, beoszt engem, hogy segítsek néhány hétig a SEAL kirendelőknek, amíg lesz hely. (A kirendelők azok az emberek a katonaságban, akik a különféle személyügyi feladatokkal foglalkoznak. Hasonlóak a nagyvállalatok humán erőforrás népeihez.)

Fél napot dolgoztam velük, vagy nyolctól délig, vagy déltől négyig. Amikor nem dolgoztam, más SEAL jelöltekkel edzettem. PT¹⁰-t csináltunk, vagyis testnevelési foglalkozást – amit a régimódi tornatanárok csuklógyakorlatoknak hívnak – két óráig. Ismered: felülés, fekvőtámasz, guggolás.

A súlyozástól távol maradtunk. Az volt az elv, hogy nem akartál izomlázat; erős akartál lenni, de maximális rugalmassággal.

Keddenként és csütörtökönként kimerítő úszást csináltunk – lényegében úszol, amíg el nem süllyedsz. Péntekeken hosszútávfutás volt, 15-20 kilométer. Kemény, de a BUD/S-on félmaratonokat vártak tőled.

---

¹⁰ Physical Training

A szüleim emlékeznek egy beszélgetésre ebből az időszakból. Próbáltam felkészíteni őket arra, hogy mit rejthetett a jövő. Nem sokat tudtak a SEAL-ekről; valószínűleg így volt jó.

Valaki említette, hogy a személyazonosságomat lehet, hogy törlik a hivatalos nyilvántartásokból. Amikor elmondtam nekik, szinte láttam őket grimaszolni egy kicsit.

Megkérdeztem, hogy ez oké-e. Nem mintha tényleg lett volna beleszólásuk, gondolom.

– Oké – bizonygatta az apám. Anyám némán fogadta. Mindketten aggódtak, nem is kicsit, de próbálták leplezni, és soha nem mondtak semmi olyat, amivel elvették volna a kedvem a folytatástól.

Végül fél év várakozás, edzés, még egy kis várakozás után megjött a parancs: jelentkezzek a BUD/S-on.

SZÉTRÚGATVA A SEGGEM

Kibontakoztam a taxi hátsó üléséről, és kisimítottam a díszegyenruhámat. Kiemelve a zsákom a taxiból nagy levegőt vettem és elindultam a járdán a tattedélzethez, az épülethez, ahol jelentkeznem kellett. Huszonnégy éves voltam, készültem megélni az álmomat.

És közben szétrúgatni a seggem.

Sötét volt, de nem különösebben késő – valahol este öt-hat után. Szinte vártam, hogy ugráltatva leszek, amint belépek az ajtón. Hallod a sok pletykát a BUD/S-ról, meg hogy milyen kemény, de sosem kapod meg a teljes történetet. Az előérzet rosszabbá teszi a dolgokat.

Megláttam egy fickót az asztal mögött ülve. Odamentem és bemutatkoztam. Bejelentett és eligazított a körlettel és más adminisztrációs baromságokkal kapcsolatban, amiket meg kellett oldani.

Közben arra gondoltam, ez nem valami nehéz.

És: bármelyik pillanatban rám támadnak.

Természetesen bajos volt az alvás. Folyton arra gondoltam, hogy berontanak az instruktorok és elkezdik csépelni a seggem. Izgatott voltam, és ugyanakkor kicsit nyugtalan.

A legcsekélyebb zavar nélkül jött el a reggel. Csak akkor tudtam meg, hogy nem is voltam igazából a BUD/S-on; még nem, hivatalosan nem. Az úgynevezett Bevezben voltam – vagyis Bevezetőben. A Bevez célja felkészíteni a BUD/S-ra. Olyasmi, mint a BUD/S oldalkerekkel.

A Bevez egy hónapig tartott. Ordítottak velünk néha, de össze sem lehetett hasonlítani a BUD/S-szal. Tanultunk egy keveset az alapokról, amit el fognak várni tőlünk, például hogyan fussunk az akadálypályán. Az volt az elképzelés, hogy mire a dolgok komolyra fordulnak, óvatlanok legyünk. Sok időt töltöttünk azzal is, hogy kisegítsünk a magunk kis módján, miközben más osztályok átmentek az igazi kiképzésen.

A Bevez buli volt. Imádtam a fizikai szemléletet, gyötörve a testem és csiszolva a fizikai képességeimet. Ugyanakkor láttam, hogyan bántak a jelöltekkel a BUD/S-on, és arra gondoltam: *Francba, jobb lesz komolyan venni és többet edzeni.*

Aztán, mire feleszméltem, elkezdődött az Első Fázis. Most igazi-ból ment a kiképzés és szétrúgták a seggem. Rendszeresen és nagy átérzéssel.

Ami elvisz minket ahhoz a ponthoz, ahol elkezdtuk ezt a fejezetet, ahol az arcomba locsoltak, torna közben. Hónapokig csináltam PT-t, de ez mégis sokkal keményebb volt. Az a furcsa, hogy bár többé-kevésbé tudtam, mi fog történni, nem fogtam fel teljesen, milyen nehéz lesz. Amíg tényleg meg nem tapasztalsz valamit, egyszerűen nem tudhatod.

Valamikor azon a reggelen arra gondoltam: *Szent szar, ezek a fickók ki fognak nyírni. A karjaim le fognak esni és szét fogok szakadni itt, az aszfalton.*

Valahogy folytattam.

Amikor először eltalált a víz, elfordítottam az arcom. Ezzel sok figyelmet érdemeltem ki – rossz figyelmet.

– Nem fordul el! – kiáltotta az instruktor, hozzáfűzve néhány keresetlen szót a jellem- és képességihiánnyal kapcsolatban. – Visszafordul és tűri.

Hát megtettem. Nem tudom, hány száz fekvőtámaszt vagy más gyakorlatot csináltunk. De azt tudom, hogy azt éreztem, nem fog sikerülni. Ez hajtott – nem akartam elbukni.

Mindig szembenéztem a félelemmel, és ugyanerre a következtetésre jutottam, minden nap, néha többször.

Az emberek kérdik, milyen kemények voltak a gyakorlatok, hány fekvőtámaszt csináltunk, hány felülést. A válasz az első kérdésre egyenként száz, de nem maguk a számok jelentették a lényegét. Ahogy visszaemlékszem, mindenki meg tudott csinálni száz fekvőtámaszt vagy akármit. Az ismétlés és az állandó stressz, a gyakorlatokkal járó sértegetés volt az, ami olyan keménnyé tette a BUD/S-ot. Azt hiszem, nehéz elmagyarázni, ha nem élted át.

Gyakori téves feltételezés, hogy a SEAL-ek mind hatalmas fickók, fizikai csúcskondiban. Ez az utóbbi rész általában igaz – minden SEAL a Csapatokban kiváló formában van. De a SEAL-ek mindenféle méretűek. Én 188 centi és 79 kiló voltam; mások, akik velem szolgáltak, a 170-től a 200-ig. Nem az izom volt közös bennünk; az akarat, hogy megteszünk bármit, ami kell.

A BUD/S-on átjutás és a SEAL-lé válás inkább mentális nehézség, mint bármi más. A makacsság és az engedés elutasítása a siker kulcsa. Valahogy belebotlottam a nyerő képletbe.

A RADAR ALATT

Azon az első héten próbáltam a lehető legmesszebb lenni a radar alatt. *Rossz* volt, ha észrevettek. Akár PT alatt, akár egy gyakorlaton, vagy akár csak sorban állva, a legcsekélyebb dolog is a figye-

lem középpontjába helyezhetett. Ha csoszogtál a sorban, rögtön rajtad voltak. Ha egy instruktor mondott valamit, próbáltam elsőként megtenni. Ha jól csináltam – és naná, hogy próbáltam –, nem vettek rólam tudomást, és továbbmentek valaki máshoz.

Teljesen nem kerülhettem el a figyelmet. Az összes gyakorlásom, az összes PT és minden más ellenére sok bajom volt a húzódkodással.

Biztos ismered a gyakorlatot – megfogod a rudat és felhúzod magad. Aztán leereszted magad. Ismét. Ismét. Ismét.

A BUD/S-on lógnunk kellett a rúdról, és várunk, amíg az instruktor szól, hogy kezdjük. Hát, amikor az osztály először állt neki, történetesen igen közel állt hozzám.

– Rajta! – mondta.

– Uuuhhh – nyögtem, felfelé húzva magam.

Nagy hiba. Rögtön meg lettem bélyegezve, mint gyenge.

Nem tudtam annyi húzódkodást csinálni, talán fél tucatot (ami történetesen a követelmény volt). De most, a nagy figyelemmel, nem tudtam csak úgy letudni. *Tökéletes* húzódkodásokat kellett csinálnom. És sokat. Az instruktorok kiszúrtak, és elkezdtek többet csináltatni velem, és sok extra gyakorlatot adtak.

Megvolt a hatása. A húzódkodás lett az egyik legjobb számom. Gond nélkül meg tudtam csinálni harmincnál többet. Nem az osztály legjobbjaként végeztem, de szégyenkezni sem kellett.

És az úszás? A sok munka, amit a BUD/S előtt végeztem, kifizetődött. Igazából az úszás lett a legjobb számom. Én voltam az egyik, ha nem *a* leggyorsabb úszó az osztályban.

A minimális távolságok megint nem árulják el a teljes történetet. A minősítéshez ezer métert kell úsznod az óceánban. Mire végzel a BUD/S-szal, az ezer méter semmi. Állandóan úszol. A 3,2 kilométeres úszás volt a rutin. És aztán eljött az idő, amikor kivittek bennünket csónakokkal, és a parttól 13 kilométerre kiraktak minket.

– Egy út vezet haza, fiúk – mondták az instruktorok. – Kezdenek úszni

EVÉSTŐL EVÉSIG

Valószínűleg mindenki, aki hallott a SEAL-ekről, hallott a Pokol Hétről is. Ez egy öt és fél napos folyamatos megtörés arra tervezve, hogy kiderüljön, van-e állóképességed és akaratod ahhoz, hogy igazi harcos legyél.

Minden SEAL-nek más Pokol Hét története van. Az enyém valójában egy-két nappal a Pokol Hét előtt kezdődik, kint a hullámverésben, néhány sziklán. A csoportunk egy IBS¹¹-ben – „kis felfújható csónak”, az alapvető, 6 fős gumicsónak – volt, és partra kellett vinnünk a sziklák között. Én voltam a terepkutató, ami azt jelenti, hogy az én dolgom volt kimászni és szorosán tartani az IBS-t, amíg mindenki más kiszállt és felemelte.

Nos, alig indultam el, jött egy hatalmas hullám, elkapta a csónakot és letette a lábamra. Rohadtul fájt, és rögtön elzsibbadt.

Figyelman kívül hagytam, amennyire tudtam, és végül bepólyáltam. Később, amikor végeztünk aznapra, elmentem egy haverral, akinek az apja történetesen orvos volt, és megnéztem vele. Csínált egy röntgent, és kiderült, hogy eltörött.

Természetesen be akarta gipszelni, de nem engedtem. Gipszszel megjelenni a BUD/S-on azt jelentette volna, hogy fel kellett volna függesztenem a kiképzést. És a Pokol Hét előtt ez azt jelentette volna, hogy vissza kellett volna mennem a legelejére – és ki volt zárva, hogy megint végigmenjek mindenben, amin eddig átestem.

(Még a BUD/S alatt is szabadidőben elhagyhattad a bázist engedéllyel. És nyilvánvalóan nem haditengerész orvoshoz mentem megnézetni a lábam, mert rögtön visszaküldött volna – ezt „visszagurítás”-ként ismerik.)

Azon az estén, amikor a Pokol Hétnek kezdődnie kellett, bevitték egy nagy terembe, pizzát ettünk és filmmaratonnal szórakoztattak minket – *Sólyom végveszélyben*, *Katonák voltunk*, *Rettenhetetlen*. Mind pihentünk, nem pihentető módon, mivel tudtuk, hogy mind-

---

¹¹ Inflatable Boat, Small

járt kezdődik a Pokol Hét. Olyan volt, mint egy buli a *Titanic*-on. A filmek mind lelkesítettek minket, de tudtuk, hogy a jéghegy ott volt kint, feltűnve a sötétből.

A képzelődésem megint idegessé tett. Tudtam, hogy valamikor egy instruktor fog berontani azon az ajtón egy M-60-as géppuskából vaklőszert löve, és ki kell majd futnom és alakzatba állnom a darálón (aszfaltos gyakorlótér). De mikor?

Minden eltelt perccel nagyobb lett a csomó a gyomromban. Ültem ott, mondogatva magamban: „Isten.” Újra és újra. Nagyon meggyőzően és mélyen.

Megpróbáltam szundítani, de nem tudtam elaludni. Végül valaki berontott és kiabálni kezdett.

Hála Istennek!

Nem hiszem, hogy valaha életemben örültem ennyire annak, hogy sértegettek. Kifutottam. Az instruktorok hang-fény gránátokat dobáltak és csutkán mentek a tömlők. (A hang-fény gránátok erős villanást és nagyon hangos zajt keltenek, amikor elműködnek, de nem sérülsz meg.)

Izgattott voltam, készen álltam arra, amit néhányan a SEAL újoncok végső tesztjének tartanak. De ugyanakkor azt gondoltam: *Mi a fene van?* Mert bár mindent tudtam a Pokol Hétről – vagy azt hittem –, soha nem tapasztaltam meg, nem igazán értettem a csontjaiban.

Szétszóródtunk. Különböző helyekre küldtek minket, és elkezdtük a fekvőtámaszokat, a kallózást, a csillagugrást...

Ezután minden összefolyt. A lábam? Az fájt legkevésbé. Úszunk, PT-t csináltunk, kivittük a csónakokat. Többnyire csak mentünk tovább. Az egyik srác annyira kimerült, hogy a minket a csónakban ellenőrizni érkező kajakról azt hitte, cápa, és figyelmeztést kezdett kiáltozni. (Valójában a parancsnokunk volt. Nem vagyok biztos benne, hogy ez bóknak tekintette-e vagy sem.)

Mielőtt elkezdődött a BUD/S, valaki azt mondta nekem, hogy a leküzdésének legjobb módja evéstől evésig menni. Csináld olyan

keményen, ahogy csak tudod, míg enni nem kapsz. Minden hat órában kaptál enni, mint az óramű. Ezért erre összpontosítottam. A megváltás soha nem volt távolabb 5 óra 59 percnél.

Mégis volt több alkalom, amikor azt hittem, nem fogom kibírni. Hajlottam rá, hogy felállok és odafutok a haranghoz, hogy véget vessen a szenvedésemnek – ha megkongatod ezt a harangot, bevisznek kávéra és fánkra. És viszlát, mivel a kongatás (vagy akár felállni és azt mondani: „Kiszállok”) a program végét jelenti.

Hiszed vagy sem, a törött lábamat fokozatosan kezdtem jobbnak érezni, ahogy múlt a hét. Talán csak annyira hozzászoktam az érzéshez, hogy normálissá vált. Amit ki nem állhattam, az a fázás volt. A parton feküdni a hullámverésben, levetkőzve, lefagyasztva a seggem – ez volt a legrosszabb. Belekaroltam a két oldalamon lévő srácba, és „légkalapácsoltam”, a testem örülten remegett a hidegtől. Imádkoztam, hogy valaki levizeljen.

Mindenki így tett, biztos vagyok benne. Azon a ponton a vizelet volt az egyetlen rendelkezésre álló meleg dolog. Ha egy BUD/S osztály alatt kinézel a hullámverésre, és egy rakás összebújó srácot láatsz, az azért van, mert valaki vizel, és mindenki kihasználja.

Ha az a harang kicsit közelebb lett volna, talán felállok, odamegyek és megkongatom, megkapom a meleg kávémat és fánkomat. De nem tettem.

Vagy túl makacs voltam feladni, vagy csak túl lusta voltam felállni. Válassz.

Mindenféle motivációm volt, ami továbbvitt. Emlékeztem minden személyre, aki azt mondta: kihullok a BUD/S-on. Bent maradni ugyanaz volt, mint megmutatni neki. És látni azt a sok hajót kint a parton másik ösztönző volt: megkérdeztem magamtól, hogy ott akarom-e végezni.

Egy fenét.

A Pokol Hét vasárnap este kezdődött. Szerdán kezdtem azt érezni, hogy meg fogom csinálni. Addigra a fő céloom főleg az ébren

maradás volt. (Kábé két óra alvást kaptam egész idő alatt, és azt sem egyszerre.) A fájdalom zöme elmúlt, és inkább szellemi kihívás volt, mint bármi más. Sok instruktor mondja, hogy a Pokol Hét 90%-ban szellemi, és igazuk van. Meg kell mutatnod, hogy megvan benned a mentális keménység a feladat folytatására még akkor is, ha kimerült vagy. Igazából ez a teszt lényege.

Kétségtelenül hatékony módja ez a srácok kigyomlálásának. Őszintén szólva akkor nem így láttam. De a harcban megértettem. Amikor lönek rád, nem sétálhatsz csak úgy oda megkongatni a harangot és mehetsz haza. Nem mondhatod azt, hogy: „Add ide azt a csésze kávé meg a fánkot, amit ígértél.” Ha kiszállsz, meghalsz, és néhány fiad is meghal.

Az instruktoraim a BUD/S-on mindig ilyesmiket mondtak:

– Azt hiszi, ez rossz? Nagyobb szívás lesz, amit bekerül a Csapatokba. Ott jobban fog fájni és fáradtabb lesz.

A hullámverésben feküdve arra gondoltam: csupa baromságot beszélnek. Mit sem tudtam arról, hogy néhány év múlva a Pokol Hetet gyerekjátéknak fogom tartani.

A fázás lett a rémálmom.

Ezt szó szerint értem. A Pokol Hét után állandóan dideregve ébredtem. Lehettem mindenféle takarók alatt, és mégis fáztam, mert gondolatban átéltem újra az egészet.

Annyi könyv és videó készült a Pokol Hétről, hogy nem pazarlom tovább az időtöket a leírásával. Egy dolgot fogok mondani: átélni sokkal rosszabb, mint olvasni róla.

VISSZAGURÍTVÁ

A Pokol Hét utáni hét egy rövid felépülési szakasz, amit séta hétnek hívnak. Addigra olyan csúnyán elintézték, hogy a tested állandóan horzsolásos és feldagadt. Teniszcipőt hordasz, és nem futsz – csak gyorsan lépkedsz mindenhova. Ez egy olyan engedmény, ami

nem tart sokáig; néhány nap után megint elkezdik kiverni belőled a szart.

– Oké, nincs rinya! – kiáltották az instruktorok. – Túl van rajta.

Megmondták, mikor fáj neked és mikor nem.

A Pokol Hetet túlélve azt hittem, célegyenesben voltam. A fehér pólómat barnára cseréltem, és megkezdtem a BUD/S második részét, a merülési fázist. Sajnos közben valahol elkaptam egy fertőzést. Nem sokkal a második fázis kezdete után a bűvártonyban voltam, egy különleges kiképzési segédberendezésben, ami a merülést szimulálja. Ezen a bizonyos gyakorlaton a bűvárharanggal kellett gyakorolnom, az úgynevezett lebegőképességű emelkedést csinálnom, miközben kiegyenlítve tartom a nyomást a belső és külső fül között. Erre van több módszer; az egyik bevett az, hogy becsukod a szád, összecsíped az orrlyukaidat és finoman kifújsz az orrodon keresztül. Ha nem tudod megfelelően kitisztítani, akkor gond lehet...

Elmondták ezt, de a fertőzés miatt úgy látszik, nem tudtam felfogni. Mivel a BUD/S-on voltam, és tapasztalatlanul, úgy döntöttem, csak csinálom és megpróbálom. Ez rossz ötlet volt: lementem és kilyukadt dobhártyával végeztem. Vér jött a fülemből, az orromból és a szememből, amikor a felszínre emelkedtem.

A helyszínen elláttak, aztán elküldtek kezelteni a füleimet. Az egészségügyi probléma miatt visszagurítottak – hogy csatlakozzak egy későbbi osztályhoz, amint meggyógyultam.

Amikor visszagurítanak, afféle lomtárban vagy. Mivel már átmenetem a Pokol Héten, nem kellett a legelejéről kezdenem – hála Istennek, nem kellett megismételnem a Pokol Hetet. De nem ülhettem csak a seggemen, amíg elérem a következő osztályt. Amint képes voltam rá, segítettem az instruktoroknak, naponta PT-t csináltam, és egy fehér pólós (első fázis) osztállyal futottam, miközben szétrúgatták a seggüket.

Tudni kell rólam, hogy szeretek bagót rágni.

Tíz éves korom óta. Az apám középiskolásként rajta kapott a bagórágáson. Ellenezte, és elhatározta, hogy leszoktat róla egyszer s mindenkorra. Így megettettem velem egy egész doboz mentaízesítésű dohányt. A mai napig nem használok még mentás fogkrémet sem.

Másfajta dohány már más történet. Mostanság a Copenhagen a kedvenc márkám.

Jelöltként a BUD/S-on nem megengedett a dohány. De visszagurítva úgy gondoltam, megúszhatom. Egyik nap egy kis Copenhagent tettem a számba és csatlakoztam az alakzathoz a futásra. Elég mélyen voltam a tömegben ahhoz, hogy senki ne figyeljen oda. Vagy legalábbis ezt hittem.

Nem hinnéd, de az egyik instruktor hátrajött és beszélni kezdett hozzám. Amint válaszoltam, meglátta a bagót a számban.

– Harchoz!

Kiugrottam az alakzathoz és felvettem a fekvőtámasz testtartást.

– Hol a doboz? – követelőzött.

– A zoknimban.

– Vegye elő.

Persze tartanom kellett közben a fekvőtámasz testtartást, így egyik kézzel hátranyúltam és elővettem. Kinyitotta a dobozt és letette elém.

– Egye meg.

Valahányszor leérkeztem egy fekvőtámaszból, nagyot kellett harapnom a Copenhagenből, és lenyelnem. Tizenöt éves korom óta rágtam, és már rendszeresen lenyeltem a dohányt, amikor végeztem, így nem volt olyan rossz, mint azt gondolod. Egyáltalán nem volt olyan rossz, mint amilyenek az instruktorom akarta. Talán ha mentás lett volna, az más történet lett volna. Feldühítette, hogy nem okádtam ki. Ezért mindenféle gyakorlatokat csináltatott velem órákig. *Majdnem* okádtam – nem a Copenhagentől, hanem a kimerültségtől.

Végül elengedett. Utána elég jól kijöttünk. Kiderült, hogy ő is rágott. Ő és egy másik instruktor Texasból megkedveltek a BUD/S vége felé, és rengeteget tanultam kettejüktől, miközben ment a tanfolyam.

Sokan meglepődve hallják, hogy a sérülések nem feltétlenül diszkvalifikálnak a SEAL-lé válásból, hacsak nem olyan súlyosak, hogy véget vetnek a haditengerész pályádnak. De ennek van értelme, mivel SEAL lét sokkal inkább mentális keménységről szól, mint a fizikai erőről – ha van lelkierőd visszajönni egy sérülésből és befejezni a programot, akkor komoly esély van rá, hogy jó SEAL leszel. Személy szerint ismerek egy SEAL-t, aki a kiképzés alatt olyan csúnyán eltörte a csípőjét, hogy ki kellett cserélni. Másfél évig kellett várnia, de megcsinálta a BUD/S-t.

Hallani srácokat, akik arról beszélnek, hogy kirúgták őket a BUD/S-ról, mert összeverekedtek az instruktorral és kiverték belőle a szart. Össze-vissza hazudoznak. Senki sem verekszik az instruktorokkal. Egyszerűen nem. Hidd el, ha megteszed, összefognak és olyan gyorsan ellátják a bajod, hogy többé járni sem tudnál.

MARCUS

A BUD/S-on közel kerülsz az emberekhez, de próbálsz nem túl közel kerülni hozzájuk a Pokol Hét utáncig. Ott van a legnagyobb lemorzsolódás. Az osztályunk két tucat sráccal végzett; kevesebb mint 10%-a az eredeti létszámnak.

Én voltam az egyik. A 231-es osztállyal kezdtem, de a visszagurítás azt jelentette, hogy a 233-as osztállyal avattak.

A BUD/S után a SEAL-ek haladó kiképzésre mennek – hivatalos neve SEAL Minősítő Kiképzés (SQT¹²). Míg ott voltam, ismét ta-

---

¹² SEAL Qualification Training

lálkoztam egy barátommal, akivel a BUD/S-on találkoztam – Marcus Luttrell-lel.

Marcus meg én egyből jól kijöttünk. Ez természetes volt: két texasi fiú voltunk.

Nem hiszem, hogy megérted ezt, ha nem vagy texasi. Az abból az államból valók között mintha egy különleges kötelék lenne. Nem tudom, hogy a közös tapasztalatok miatt, vagy mert talán van valami a vízben – vagy talán a sörben. A texasiak hajlamosak igen jól kijönni egymással, és ebben az esetben azonnali barátság alakult ki. Ez talán nem olyan rejtélyes; elvégre sok közös tapasztalatunk volt, kezdve azzal, hogy vadászatot imádva nőttünk fel, egészen addig, hogy a BUD/S miatt léptünk be a Haditengerészetbe.

Marcus előttem végzett a BUD/S-on, aztán különleges haladó kiképzésre ment, mielőtt visszatért az SQT-re. Szanitécnek kiképezve történetesen ő vizsgált meg, amikor először kaptam oxigénmérgezést merülés közben. (Laikus nyelven oxigénmérgezés történi, amikor túl sok oxigén kerül a véráramodba merülés közben. Számos különféle tényező okozhatja, és rendkívül súlyos lehet. Az én esetemben nagyon enyhe volt.)

Merülni tovább. Mindig mondom, hogy én „...L” vagyok, nem SEAL. Én szárazföldi srác vagyok; a levegőt meg a tengert megtarthatjátok valaki másnak.

Aznap, amikor az incidens történt, egy sorhajóhadnaggyal úsztam, és elhatároztuk, hogy megszerezzük a napi aranyuszonyt – a nap legfaszajosabb merüléséért járó díjat. A gyakorlat része volt egy hajó alá úszni és tapadóaknákat telepíteni. (A tapadóakna egy különleges töltet, amit a hajótesten helyeznek el. Általában időzített töltet.)

Rendkívül jól csináltuk, amikor váratlanul, míg a hajótest alatt voltam, szédülést éreztem, és az agyamból zöldség lett. Sikerült elkapnom egy cölöpöt és hozzátapadtam. A sorhajóhadnagy meg-

próbált átadni egy aknát, aztán próbált jelezni nekem, amikor nem vettem el. Kifejezéstelenül bámultam az óceánba. Végül kitisztult a fejem, és sikerült magamhoz térnem és folytatnom.

Aznap nem lett a miénk az aranyuszony. Mire visszaértem a felszínre, rendben voltam, és Marcus meg az instruktorok engedték a folytatást.

Bár más Csapatokba kerültünk, Marcus meg én kapcsolatban maradtunk, ahogy múltak az évek. Úgy tűnt, valahányszor visszajöttem egy harci kitelepülésről, ő jött leváltani. Együtt ebédeltünk és oda-vissza információt cseréltünk.

Az SQT vége felé megkaptuk a parancsot, ami tudatta velünk, melyik SEAL csapatba fogunk kerülni. Habár elvégeztük a BUD/S-t, még nem tekintettük magunkat igazi SEAL-eknek; csak egy csapathoz csatlakozáskor kaphattuk meg a Szigonyunkat – és még akkor is előbb bizonyítanunk kellett. (A SEAL Szigony – Budweiserként¹³ is ismert – a SEAL-ek által viselt fém „ékiemény” vagy jelvény. Neptun szigonya mellett a szimbólum egy sast és egy horgonyt is tartalmaz.) Akkoriban hat csapat volt, három választást jelentve a két parton, a keletin és nyugatin; a kiemelt választásom a Hármás SEAL Csapat volt, ami a kaliforniai Coronadóban állomásozott. Azért ezt a csapatot választottam, mert látott akciót a Közel-Keleten, és valószínű volt a visszatérés. Benne akartam lenni a melegében, ha tehettem. Szerintem mind így voltunk.

A másik két választásom keleti parti csapat volt, mert jártam Virginiában, ahol állomásoztak. Nem vagyok Virginia nagy rajongója, de sokkal jobban szerettem, mint Kaliforniát. San Diegóban – a

---

¹³ Budweiser: amerikai sörmárka, melynek sast ábrázoló emblémája hasonlít a SEAL jelvényre

Coronadóhoz közeli városban – gyönyörű az idő, de Dél-Kalifornia a bolondok földje. Valami kicsit józanabb helyen akartam élni.

Elmondta a kirendelő, akinek dolgoztam, hogy gondoskodni fog róla, hogy megkapjam a kiemelt választásomat. Száz százalékig biztos voltam benne, hogy meg fog történni, de azon a ponton elfogadtam volna, akármilyen megbízatást kapok – nyilván mivel nem volt igazi beleszólásom.

A tényleges megbízatás megkapása a drámai ellentettje volt. Bevittek minket egy nagy tanterembe, és átadták a papírt a parancsunkkal.

Megkaptam a kiemelt választásomat: a Hármas Csapatot.